

IN MAGAZINUL UNIVERSAL SĂTESC

Am intrat în magazin împreună cu colectivul Niazî Molamet. Plecase de acasă după cumpărături și mă rugase să-l întovărășesc.

În magazinul universal găsești tot ce-ți pofteste inima: confecții bărbătești și de damă, încălțăminte, stofe, articole de menaj, ceasuri, aparate de radio, biciclete, cărți, tot soiul de produse alimentare.

Colectivistul mă lăsă o clipă singur, apropiindu-se de raionul cu articole electrotehnice.

— Arată-mi, te rog, un aparat de radio.

— Imediat!

Și gestionarul Ion Sofronie se grăbi să-și servească clientul, arătându-i un aparat de radio „Tesla”.

Cîteva minute mai târziu, Niazî Molamet se întorcea fericit către casă cu aparatul de radio în brațe.

În ultimul timp, peste 80 de colectiviști și țărani muncitori întovărășiți din Cobadin și-au cumpărat aparate de radio de aici.

Magazinul este în stare să satisfacă toate cerințele țărănilor muncitori, fără ca aceștia să fie nevoiți să se ducă după cumpărături pînă la Constanța. În ultimul an, magazinul a vîndut mărfuri în valoare de peste trei milioane lei. Colectiviștii Muse Nejdet, Gheorghe Bușuc și alți peste 20 de locuitori din comună și-au cumpărat garnituri complete de mobilă. Alți țărani muncitori și-au cumpărat 12 biciclete, 48 de paturi, peste 600 de scaune, numeroase patefoane, diferite articole electrotehnice etc.

Un mare număr de colectiviști din Cobadin au început să-și construiască case noi. Magazinul sătesc a venit în sprijinul acestora punîndu-le la dispoziție materiale de construcție. Ion Ursache, Mustafa Demir, Izmail Amet, Nicolae Velicu și încă vreo cincizeci de colectiviști și-au acoperit casele pe care și le-au construit cu materiale cumpărate din magazinul sătesc.

Cînd privești vitrinele magazinului, aranjate cu mult gust, cînd vezi rafturile încărcate cu tot felul de mărfuri, cînd prin fața ochilor ți se perindă șirul cumpărătorilor, îți vine a crede că te afli la un mare magazin din cine știe ce oraș.

Magazinul din Cobadin e și el o mărturie a schimbărilor petrecute în viața satelor noastre!

I. POPOVICI

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

Anul 59

Seria II-a Nr. 439

8 PAGINI — 15 BANI

Miercuri 23 mai 1956

Anceput o nouă etapă a celui de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori. Duminică trecută s-au întrecut la reședințele de raioane, cele mai bune echipe din comune.

La Codlea, în raionul Stalin, s-au prezentat cu acest prilej 14 echipe.

S-au bucurat de un succes deosebit dansurile locale ca „Fecioreasca”, jucată de cel mai tînăr participant la concurs, Traian Tincu din Țințar, un copilăndru de 12 ani și cîntecele executate de solistele Elena Ciocănel și Elena Bungetea din aceeași comună. Au fost aplaudate călduros și creațiile noi muzicale ca, de pildă, cele ale brigăzii artistice din Lunca Cilnicului, a căror reușită se datora tocmai faptului că inspirația lor avea la bază munca și viața omenilor din comuna respectivă.

Fotografiile noastre înfățișează:

Elena Ciocănel și Elena Bungetea, solistele câmîlului cultural din Țințar.

Una dintre cele mai bune echipe de dansatori: cea din Tohanu Vechi, raionul Stalin.

(Foto: PETRE DUMITRESCU)

Roșu ca o maramă uriașă, soarele de primăvară abia se aburca prin neguri din cele zăvoale ale Siretului. Cocoșii încă li mai cîntau utrenia prin ogrăzi, cînd am poposit cu trenul în gara Pașcanilor. De aici, peste apa plutășilor din moștrămoși, acum turbure de ploaie, nu-l cale lungă pînă la Ruginoasa. Cuculată pe un dimb, gara satului se ridică naltă și albă de-ai zice că e popas de cine știe ce tirg pentru călătorii pe drumul de fier. Lîngă șina trenului e o găricică frumoasă ca o jucărie.

Numai de cînt, în dreapta, se văd zidurile surpate și paracisul pustiu, cu clopotnița

Insemnări

O dimineață la Ruginoasa

oblojită într-o schelă de lemn, ale palatului unde a locuit în floarea vieții și a venit apoi să-și aștepte odihna de veci, domnițorul Cuza, cel care alina a iubit norodul. Pe aici, au fost lupte grele. Tunurile nemțești n-au lertat nimic, de spaima celor care veneau să ne elibereze.

Satul cu căsuțe cum e cașul și acoperișul de draniță sură se lasă devale și s-ascunde mai departe într-o vilcea. De cum coborî, pe mîna

dreaptă, te întâmpină școala și cîmînul cultural: clădire largă, albă, cu o învelitoare de țigla ca un jar întesit în bătaia soarelui ce stă acum proșap peste cele dealuri. În tînda cea mare mă întâmpină directorul școlii, tovarășul Tanasă.

— Bucuroși de oaspeți?

— Bucuroși.

Și învățătorul, cu figura în colțul gurii și paltonul pe umeri, mă duce în cancelarie, îmi spune s-aștept „oleacă” și — nu-l mai văd decît la plecarea. S-a mistuit pe undeva ca pupăza lui Creangă în scorbura ceea de salcie. Dacă am rămas singur, am început a-mi roti privirea și a lua aminte cu mirare la toate cîte vedeam: două globuri geografice cît niște bostani

— Vă place?...
— Vei bine!
— Sînt de la Pașcani.
— Din tirg?

— De la secția raională de învățămînt.

Vorbesc acum cu un tînăr oacheș și plin de zîmbet, învățătorul Hudîță. El conduce echipa de cor din Ruginoasa și cea de dansuri din Dumbrăvița. La întrecerile de acum un an, pe comune, pe raion și între raioane, au cîpătat premiul I în după-miază asta de duminică, 11 flăcăi și 6 fete din sat se duc la Pașcani să ia parte la meciurile de fotbal și volei pe raion. Oamenii mai vîrstnici și copiii au să vie la cinematograful cîmînului. În sat locuiește un operator de filme... „ca pe vremea mea, cînd în cătunul de lîngă castelul prinților Știrbey, viețuia o operatoare, baba Călina, care opera burice!”... zic eu a glumă.

Dar învățătorul Hudîță ține să-mi arate cu tot dinadinsul și alte cele. Deschide un dulap mare, și ce să vezi?... Geme de tricouri, pantofi, bocanci, trînghii... Pe tablile dinăuntru ale ușilor numai diplome de biruință ale echipelor culturale și sportive, primele pe raion anul ce a trecut.

— Și azi, ce face echipa de cor?

— O pornit la Iași cu autobuzul.

— De ce?

— La cel de-al IV-lea Concurs.

— Unde?

— La Teatrul Național.

Nu mai pierd vremea. Cobor degrabă la gară să apuc trenul. Să văd isprava tînetului de azi, care pe vremea mea cînta din comedia ceea pe care o puneam între dinți și o zgîndărea cu țigetele, ce-l zicea drîmbă și juca poarcă cu ciomegele.

de Ioachim Botez

din cel marl, un compas cîl jăpita carului, echere, raportoare... Un schelet de struț, unul de nu știu ce pește. Secții longitudinale de floare, de rădăcina de copac, de tulpină. Un om anatomic. Un cranlu, Borcane cu anatomia peșteiului mascul, peșteiului femelă... Hei, îmi zic, adevărat laborator de științe naturale!... Și mă gîndeam la școala cu cocca în streășină, unde mi-am început meseria dăscălească, al cărei slugur material didactic era harta țării pe care nu se mai putea citi nimic și slujea de mușama pe măsura în chip de catedră...

Pe zi ce trece, magazinele din satele patriei noastre sînt tot mai bine aprovizionate cu diferite mărfuri.

În fotografie: tînere țărânci tîrguînd la secția de textile a magazinului universal al cooperativei din comuna Pui, raionul Hațeg.

Conferințe și conferențieri

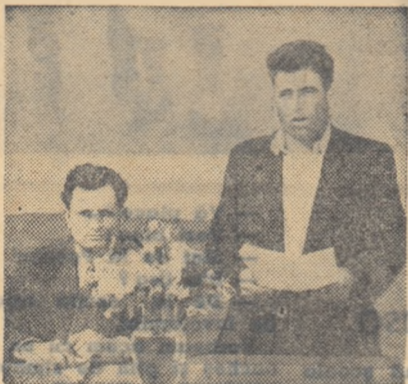
Am colindat câteva raioane din regiunea Craiova, pentru a cerceta felul cum sînt pregătite și ținute conferințele la căminele culturale și casele culturale din gospodăriile agricole colective. Era tocmai în toiul însămînțării. Iar după părerea unora, atunci cînd se întîlesc muncile agricole, nu prea mai e vreme și pentru activitate culturală. Ceea ce am văzut în cele mai multe din comunele și satele întîlnite în drumul nostru, ne-a dovedit însă că această părere este cu totul greșită. Am văzut, de pildă, printre altele, că la colectivele de conferențieri se desfășoară o activitate frumoasă. Mulți activiști culturali au înțeles că nu se cade să se lase pe tîneală tocmai acum.

Am găsit în regiunea Craiova colective sătești de conferențieri în plină muncă de alcătuire a conferințelor; am găsit conferențieri al căror cuvînt este prețuit de ascultători, al căror sfat este întotdeauna urmat.

Lupta cu pâlămida

Satul Fărcașele de Jos din raionul Caracal este așezat pe Olt. În anii ploioși Oltul se revarsă, iar la retragerea apelor în mătă rămin mlaștini în jurul cărora crește pirul și pâlămida.

Așa s-a întîmplat și anul ăsta. Pirul și pâlămida au crescut în mlaștinile lăsate după retragerea apelor și curînd s-au stîrnit vînturi care au răspîndit sămînță de buruiană în lanuri. Primii care au pornit la plivit au fost colectiviiști. Se cerea ca exemplul lor să fie urmat și de ceilalți săteni din comună. Pentru aceasta, învățătoarea Barbara Pîslaru, responsabilă colectivului de conferențieri de pe lîngă căminul

Dumitru Stanciu, președintele gospodăriei colective, citindu-și conferința.

cultural, l-a propus lui Dumitru Stanciu, președintele gospodăriei agricole colective, să țină o conferință în care să le vorbească oamenilor despre primejdia pâlămidei, ca și despre măsurile care au fost luate în gospodărie împotriva acesteia.

Pînă seara tîrziu s-a sfătuit președintele cu ceilalți membri ai colectivului de conferențieri. Acesta l-au ajutat să întocmească o conferință bine documentată, care a însemnat în același timp și un îndemn pentru oameni de a porni la plivit.

Conferința ținută la cămin în fața a numeroși țărani muncitori a avut succes. Trata doar o problemă arzătoare pentru comună. Oamenii au pus întrebări și au luat hotărîrea să iasă la plivitul buruienilor. Tot atunci au hotărît să ridice cu toții un dig în calea revărsării apelor.

Prisăcarul conferențiar

Mai sînt în Fărcașele și alți conferențieri îndrăgiți de ascultători. Pe moș Ion Vlad îl cunoaște tot satul. Are omul o vorbă molcomă, care merge la inimă. El e prisăcarul gospodăriei colective. Ingrîjește de cei 32 de stupi, ca de ochii din cap. Și nicio dată nu socotește el că stie deajuns în meseria lui. Moș Vlad împrumută de la bibliotecă felurite cărți în care e vorba despre apicultură și le studiază de la prima oîină la ultima filă.

Cînd a fost îndemnat să vor-

Aplicația practică la cîmp, întregeste munca conferențiarului.

bească la cămin despre cunoștințele lui, i-a fost cam greu.

— Eu n-am darul vorbirii — zicea el.

— Încearcă totuși, moșule!

Moș Ion Vlad a încercat. Drept e că l-au ajutat și membrii colectivului de conferențieri. Un lucru însă e sigur. Astăzi, cuvintele prisăcarului conferențiar sînt ascultate cu tot mai multă luare-amînte. Adesea oamenii vin la el și îi cer amănunte în legătură cu albinăritul. Și tot mai mulți sînt locuitorii din Fărcașele, care asează cite un stup, două, pe lîngă casă.

Despre ploaie și despre trăsnet

Profesorul Marin Constantinescu din comuna Tînjăreni, raionul Fîlîși, este responsabilul grupei de popularizare a științei, din colectivul de conferențieri al căminului cultural, și muncește cu seriozitate. În fiecare lună se țin la cămin cel puțin două conferințe în care e vorba de diferite fenomene ale naturii. Profesorul își însoțește conferințele cu exemplificări care le fac și mai interesante.

Ce e drept, se mai găsește cîteodată printre ascultători și cite unul care parcă tot nu-i vine să creadă cele ce i se spun. Deunăzi, de exemplu, vorbea profesorul Marin Constantinescu despre fulgere și trăsnete.

În rîndul din față stătea un moș care nu s-a lăsat pînă n-a spus ce avea pe inimă:

— Te rog, tovarășe profesor, să-mi spui mie de ce l-a trăsînit pe Vasile, tocmai de sîntul Ilie...

— Păi, te trăsnește în orice zi

dacă nu știi să te feresti. • El, știi bine că s-a adăpostit în cîmp, sub pomul cel mai înalt...

Și întrebarea moșului i-a dat prilej profesorului să explice în ce fel electricitatea din nori se scurge prin virfurile cele mai înalte.

Roadele unei bune conferințe

La căminul cultural din Pleanița ține astăzi conferință țăranul muncitor Marin Mantea. Membrii colectivului de conferențieri i-au propus să le vorbească oamenilor despre ceea ce l-a îndemnat să schimbe rarita în prășitoare.

— Să vedeți cum a fost — zice el. — Așa cum am pomenit din bătrîni, mulți ani de-a rîndul am folosit rarita. Deși tovarășul agronom mi-a spus că mai bine ar fi să o schimb în prășitoare, totuși eu, anul trecut, tot cu rarita am lucrat. După 2-3 zile însă am văzut că porumbul meu și-a schimbat culoarea, a devenit gălbui. În schimb, în țarlaua întovărășrii, porumbul lucrat cu prășitoarea era verde, frumos. Toamna eu am cules abia 600 kg. la hectar, iar întovărășrii au cules aproape 2.000.

La întocmirea conferinței, Marin Mantea a fost ajutat și de agronomul din comună. Așa că el a putut să le explice oamenilor, în mod științific, de ce nu e bine să se răriteze.

Se aflau în ziua aceea la cămin și Ion Ungureanu și Dumitru Codreanu și alții care foloseau rarita. Conferința i-a făcut să înțeleagă că răritatul e dăunător. Nu peste multă vreme s-au dus la fierarul

satului să le transforme rarita în prășitoare...

Un fapt mărunț care înseamnă totuși, mult!

Conferințe care plictisesc

Profesoara de științele naturii, Nicolina Pîrvulescu, din comuna Leu, raionul Craiova, ține cu regularitate conferințe la cămin. Nu întotdeauna însă aceste conferințe sînt ascultate cu interes.

Tovarășa Pîrvulescu se documentează, ce e drept, citind tot soiul de cărți agrotehnice și caută fraze frumoase în care să-și îmbrace gîndurile.

Și totuși ultima sa conferință despre metodele agrotehnice avansate a plictisit asistența. Oamenii n-au pus nici o întrebare, abia așteptînd să plece acasă.

Iată de ce s-au întîmplat acestea, tovarășă Pîrvulescu! Duminica te-ai ocupat într-o singură conferință de o groază de probleme. În cele 8 pagini ale conferinței ai scris despre reținerea zăpezii pe semănătură, larovizare, îngrășarea suplimentară a culturilor, polenizarea suplimentară artificială, pregătirea semînțelor pentru însămînțări, verificarea puterii de încolțire a semînțelor, tratarea semînțelor, însămînțarea în cuburi așezate în pătrat, însămînțarea în rînduri încruciate, rotația culturilor, buna organizare a recoltatului și altele. Da, da, și altele. Nu e de mirare, deci, că oamenii n-au putut reține nimic din iuresul ăsta de probleme și metode cuprinse în 8 pagini. În

Cum se „fabrică” pe alocuri conferințele.

(Desen de N. CLAUDIU)

care nici un cuvînt nu pomenea despre ceea ce este specific comunei Leu.

Cu totul altfel ar fi stat lucrurile, tovarășă conferențiară, dacă te-ai fi ocupat doar de una sau două metode, alegîndu-le pe acelea potrivite timpului în care se ținea conferința și specificului culturilor care se fac cu precădere prin părțile dumneavoastră, cum ar fi cultura bumbacului, a cartofilor sau a legumelor. E firesc ca oamenii să-și spună la urmă: numai despre ce ne doare n-a vorbit!

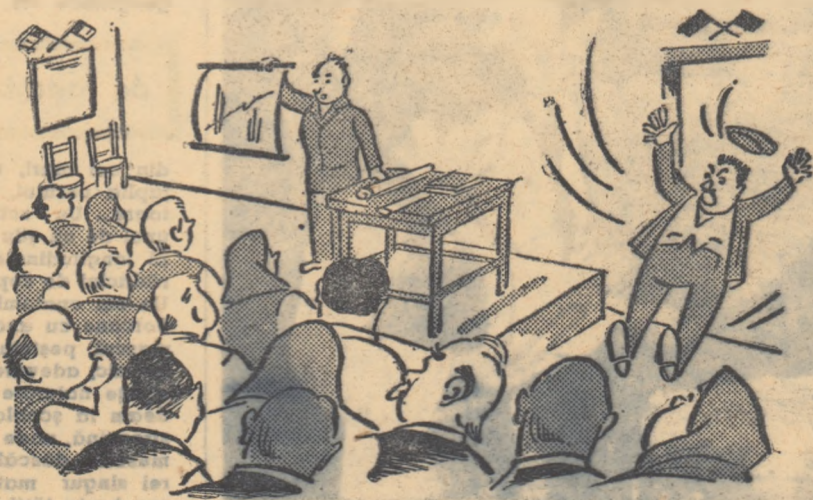
Le-a luat-o viața înainte...

În timp ce în cuprinsul reglunii conferențieri și colectivele de conferențieri își duc munca cu sîrgul și priceperea pe care o are fiecare, la secția culturală a sîntului popular regional se ține o consfătuire. Întîlnim aici pe șefii secțiilor culturale raionale care, (cîndată potriveală!) fuseseră invitați să vorbească despre felul cum sînt organizate colectivele de conferențieri.

S-au înscris cu toții la cuvînt. Douăzeci la număr. Mulți dintre ei au fost de aceeași părere: „La sate nu se pot organiza colective de conferențieri! E campanie agricolă acum și nu prea vin oamenii”. (1?)

Realitatea de pe teren dovedește că în regiunea Craiova, în multe comune și sate, au fost organizate colective de conferențieri și că ele desfășoară o destul de frumoasă activitate... Ce-aveți de spus despre asta, tovarășii șefi de secție? După cîte se pare, v-a cam luat-o viața înainte! Grăbiți-vă s-o sungeți!

ION ȘTEFAN

ȘEFUL SECȚIEI CULTURALE: — Cum, țineți o conferință și eu nu știu? (Desen de N. RĂDULESCU)

Vorbe în pustiu

Cercurile imperialiste engleze intenționează să-și intensifice propaganda în Orientul Mijlociu prin mărirea duratei emisiunilor în limba arabă ale postului de radio B.B.C. (Ziarele)

Văzînd că pe pămîntul arab — Iordania, Siria, Egipt, De la o vreme s-a cam fript Și-i merg afacerile slab.

Cu-ascunse gînduri, mister John, În intrigi ne-ntrecut expert, Intens lansează în deșert Zizanii de la microfon.

Dar intrucît arabii știu Cît fac asemenea minciuni, E clar: cu-așa emisiuni Se-aruncă vorbe în... pustiu.

L. B.

Cîteva date asupra științei de carte în S.U.A.

Nu de mult, în ziarul „New York Times”, a apărut o statistică lămuritoare asupra științei de carte în S.U.A., statistică a cărei exactitate nu poate fi pusă la îndoială, fiind întocmită chiar de Ministerul învățămîntului din S.U.A. De aici reiese că în bogatele S.U.A. se simte nevoia de 476.000 de săli de clasă și de 143.000 de profesori. — cifre care cresc pe am ce trece.

Un alt raport, publicat de Asociația națională a învățătorilor arată că 1.200.000 de copii sărmani rămîn pe dinafară școlii, iar jumătatea celor ajunși totuși în școala primară o părăsesc înainte de absolvire. 1.500.000 de copii americani învață în garaje și maghernițe transformate în școli, iar din puținii profesori 20 la sută nu au pregătirea pedagogică necesară și nu rămîn la catedre decât atîta vreme cît le trebuie spre a găsi o ocupație mai bună.

Și nu e de mirare. Soarta învățătorilor din S.U.A. nu este de loc de invidiat. În țara „cea mai bogată din lume”, ei sînt printre funcționa-

Un aspect din timpul tratativelor sovieto-franceze ce au avut loc la Moscova

Încă un pas spre consolidarea păcii și securității

Tratativele sovieto-franceze, care au avut loc la Moscova între 15 și 19 mai, reprezintă o contribuție importantă la îmbunătățirea relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Franța și la consolidarea păcii și securității generale.

Declarația comună sovieto-franceză subliniază că discuțiile duse la Moscova s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie și sinceritate, în spiritul înțelegerii reciproce. Într-o serie de probleme, atît cele care privesc relațiile dintre cele două țări, cît și cele legate de situația internațională, punctele de vedere ale celor două părți sînt comune.

Discuțiile au arătat că dezarmarea este o problemă internațională a cărei rezolvare nu poate aștepta amîna-re. Guvernul U.R.S.S. și guvernul Franței — se subliniază în declarație — vor continua să depună eforturi în vederea realizării unui acord cu privire la dezarmare în cadrul Organizației Națiunilor Unite. Partea franceză a arătat că luînd în considerare hotărîre de a-și reduce în timp de un an cu 1.200.000 de oameni forțele armate și în măsură corespunzătoare armamentele, Uniunea Sovietică a înlesnit tratativele cu privire la dezarmare. În problema folosirii energiei nucleare, guvernul sovietic și guvernul francez își fixează ca scop comun dezarmarea nucleară și declară că vor depune eforturi pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, pentru binele omului.

Rezultate bune s-au obținut în cursul tratativelor în domeniul lărgirii legăturilor dintre U.R.S.S. și Franța. În vederea dezvoltării legăturilor comerciale sovieto-franceze, cele două părți au convenit ca în septembrie să înceapă la Paris tratative care să ducă la încheierea unui acord comercial pe trei ani.

În vederea lărgirii relațiilor culturale dintre U.R.S.S. și Franța a fost dată o declarație comună anexă, care prevede

o serie de măsuri concrete și importante pentru colaborarea celor două țări în domeniul literaturii, artei, științei, tehnicii, ocrotirii sănătății, învățămîntului etc.

Dezvoltarea bunelor relații dintre U.R.S.S. și Franța corespunde năzuințelor popoarelor sovietic și francez, slujiește întăririi păcii în lume. În cuvîntarea pe care a rostit-o înainte de a părăsi Moscova, Guy Mollet, șeful guvernului francez, a declarat: „Țările noastre (Franța și U.R.S.S. — N. R.), u-

nite printr-o îndelungată tradiție de prietenie și prin numeroase legături, pot contribui într-o măsură însemnată la înțelegerea între toate națiunile”.

Tratativele de la Moscova deschid noi și largi posibilități pentru întărirea legăturilor între cele două mari țări, Uniunea Sovietică și Franța. Popoarele lumii se bucură de această apropiere pentru că știu că prin acțiunile comune Uniunea Sovietică și Franța pot contribui în mare măsură la îmbunătățirea continuă a situației internaționale.

FILIPINELE

Țara celor 7.000 de insule — sub acest nume este cunoscută Republica Filipine. Luată la un loc, insulele arhipelagului filipinez cuprind o suprafață de 299.280 km. pătrați — adică mai mult decît suprafața Angliei și Belgiei laolaltă. Populația țării numără 21.400.000 de locuitori.

Filipinele au fost descoperite în anul 1521 de corăbierul spaniol Magellan. Nu mult după aceasta, spaniolii au intronat aci o cruntă dominație. Abia după trei secole de amarnice suferințe filipinezii au reușit să scuture jugul spaniol. Curînd însă, au încăput pe mina colonialiștilor americani, iar în anii celui de-al doilea război mondial au avut de îndurat și nă-

paste invaziei imperialiștilor japonezi.

Din anul 1946 Filipinele s-au declarat Republică. Dar preținsa independență acordată de imperialiștii americani s-a do-

vedit a fi o înșelăciune. Prin diverse acorduri imperialiști americani dictează în Filipine ca la ei acasă. Subscriind pactul S.E.A.T.O., în anul 1954, cîrmuitorii Filipinelor au înhamat țara la carul pregătirilor de război ale imperialiștilor.

De ce poartă atîta „dragoste” imperialiștii americani Filipinelor? Pămîntul insulelor filipineze este deosebit de darnic. Aici există plantații de cafea, trestie de zahăr, tutun, cit-nepă, mirodenii. Cele 123 de varietăți de palmieri — printre care și cocotieri — au făcut ca insulele Filipine să li se dea și denumirea de „insule-grădini”. Tot atît de darnic este și subsolul Filipinelor unde se găsesc bogate zăcăminte de aur, fier, crom, mangan, petrol.

La aceste bogății, se adaugă poziția strategică a insulelor Filipine. Așezat în partea de sud-vest a Oceanului Pacific, între insulele Taiwan și Borneo, arhipelagul acesta alcătuiește o barieră de-a curmezișul Pacificului pînă la coastele Asiei. Zeci de baze militare americane împinzesc teritoriul Filipinelor.

În bogata țară a insulelor-grădini, oamenii muncii trăiesc în mizerie. Trei sferturi din populația țării o formează țărăni. Dar trei cincimi din pămîntul bun de lucru se află în stăpînire a marilor plantatori americani, iar cea mai mare parte din restul de două cincimi aparține moșierilor din partea locului. Țăranul muncitor filipinez este nevoit să muncească ca iobag pe hacendele (mari moșii) moșierilor. El este obligat să dea moșierului — în cazul cînd izbuțește să ia în arendă pămînt de la acesta — 50 pînă la 70 la sută din recolta obținută. Ceea ce îi rămîne, nu-i ajunge nici măcar pentru a-și hrăni familia.

Nemulțumirile au devenit atît de vii încît și unii reprezentanți ai cercurilor conducătoare filipineze s-au văzut siliți să ceară revizuirea relațiilor ce decurg din tratatele militare și restricțiilor economice impuse de S.U.A., Filipinelor. Larga mișcare din Filipine pentru revizuirea relațiilor cu S.U.A. și obținerea unei adevărate independențe a determinat Congresul filipinez să inițieze un comitet special care să examineze toate tratatele și acordurile americano-filipineze în vigoare.

educația în S.U.A. s-au seziat și unele ziare americane. Revista „Newsweek”, într-un număr apărut de curînd, scrie: „Situația învățămîntului din S.U.A. constituie un pericol care se agravează tot mai mult”. O altă publicație se plînge că cel în drept nu se străduiește să găsească cele 5—6 miliarde necesare pentru a face față crizei morale, dără-

pănării localurilor școlare, extenuării și proastei salarizări a corpului didactic.

După cum anunță agenția „United Press”, președintele Eisenhower a adresat Congresului un mesaj în care cere votarea unui fond pentru învățămînt. Fondul acesta nu ar putea acoperi totuși nevoile, întrucît în mesaj nu se cer decît 1 miliard 250.000.000 dolari, eșalonați și aceștia pe următorii 5 ani. Ziarul „Daily Worker”, arată însă că parlamentarii nu vor să audă de acordarea de fonduri pentru școală, iar toate propunerile pentru îmbunătățirea situației sînt înmormîntate la comitetul senatorial pentru educație și învățatură.

E și firesc să fie așa și nu altfel, majoritatea senatorilor americani avînd gîndul la război și nu la carte. Pe ei uzinele de armament îi interesează cu mult mai mult decît liceele și universitățile. De aceea bugetul Ministerului de război e de 75 de ori mai mare decît cel al învățămîntului. Aceasta este situația. Ea va rămîne neschimbată atîta vreme cît în S.U.A. vor mai dicta fabricanții de bombe atomice.

M. DELEANU

ANTON VASILESCU

In câteva rînduri

Tăranii muncitori din satul Pătrimea, comuna Coșereni, raionul Urziceni, au pornit cu hărnicie la îngrijirea culturilor în sămînțate. Deci...

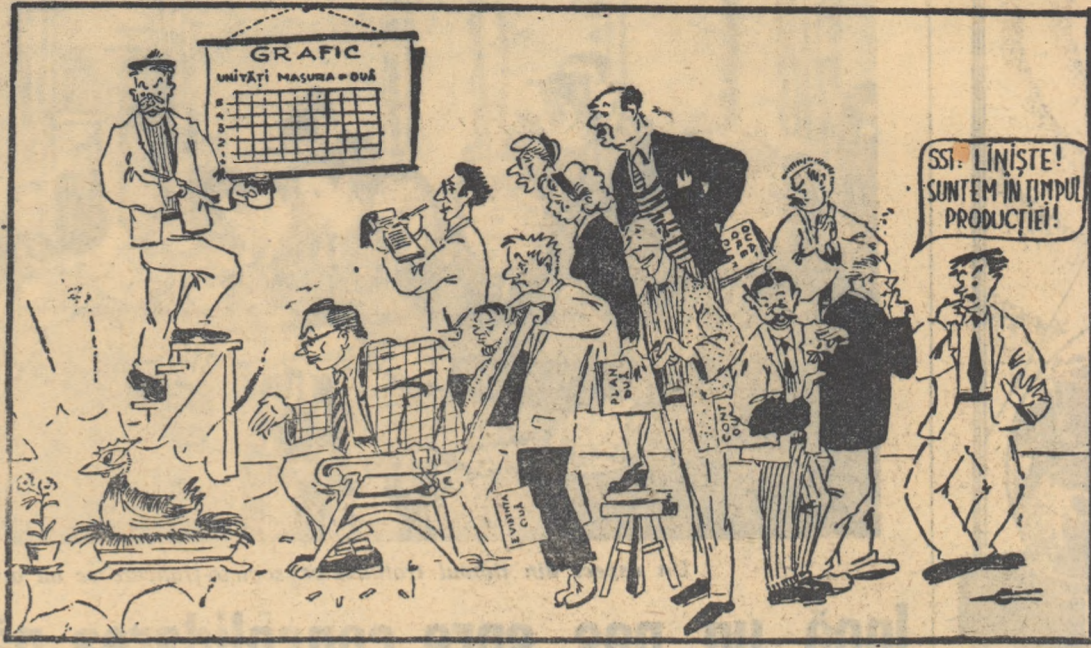
Afle toată țărânimea Că muncind neostenit Gospodarii din Pătrimea Rod vor scoate... împătrit.

Sfatul popular din satul Tichindeal, raionul Agnita, nu acordă nici o atenție întreținerii culturilor. In timpul acestor buruienile au năpădit pe ugoare.

Bălăriile-n pogon S-au pornit să-i năpădească Cred că cei de la raion N-ar strica să-i mai...

P. S. Poate vă-ntrebați, pe cine? Pe cei de la sfat — vezi bine!

T. DUMITRU

„Aparatul administrativ“ in plină producție. (Desen de N. CLAUDIU)

Nota 1

C a să-și poată instala lumină electrică, școala elementară din satul Pecinisca, raionul Orșova, are nevoie de 125 metri de tuburi „Bergmann”, pentru care s-a adresat sfatului popular al orașului Băile Herculane. La rîndul său, sfatul popular s-a adresat magazinului metalochimic, al cărui responsabil a trimis în repetate rînduri note de comandă interraionala O.C.L. produse industriale Caransebeș. Iar interraionala, in loc să trimită tuburile cu o viteză cit mai apropiată de aceea a luminii, a întocmit bonul de livrare abia după vreo 4 luni. Apoi, ca să se pună într-o lumină și mai proastă, interraionala a comunicat magazinului din Băile-Herculane că marfa „s-a pierdut undeva pe drum”.

Cum puteau să dispară din autocamion cogeamite tuburile, de zeci de metri lungime? Sătenii din Pecinisca, care-și amenajează școala prin autoimpunere, cer... să se facă lumină in această afacere dubioasă. Pină atunci, pentru felul in care interraionala Caransebeș a executat nota de comandă, ei îi acordă... nota 1. (După o corespondență trimisă de N. GOLOPENȚA)

GELOSUL

Au fost chemați amindoi la nuntă. Florica și-a pus o iie frumoasă, cusută cu arnici negru, care mergea de minune la foile de stofă gri, și-a strins părul in coc și acum se privea in oglindă. Aștepta să vină și Guțu. Era prima nuntă, la care se duceau împreună, soț și soție, de-un an de cînd s-au luat. Ieșind pe porțiță. Guțu se uita la nevastă-sa, care mergea in față, gîndind: „E frumoasă Florica”. Și un nou gînd îi ciocănea in creier, in timp ce mergeau pe șosea: „Da, da! Femeia asta frumoasă e a mea!”

Au ajuns. Lumea, ca la petrecere, vorbea, ridea, ciocnea pahare in sănătatea însuraților. Au luat loc la masă. Dar, după un timp, Guțu a început să nu mai fie in apele lui. Florica se uita stăruitor la ginere. Prea stăruitor. El simți că se sufocă, că-i năvălește sîngele in cap. S-a dat mai aproape de ea și a-nghiontit-o: — Unde te uiți? Florica s-a întors spre el și a răspuns, rîzînd: — La ginere. Aha! Va-să-zică asta e dumneaei? Bine! Să mai poftescă e-o scoată in lume!... Dar tî-năra nevastă ridea mereu, de parcă toată lumea ar fi fost a ei. Și aproape într-una se uita

„Auzi dumneata?” — gîndea Guțu clocotînd. „Alb și frumos! Atunei de ce m-o fi luat pe mine, care sînt brunet și...” Nu, asta era prea de tot! Și Guțu, într-un acces de furie, se ridică, își smuci nevasta de minecă și-i zise: — Hai acasă! Florica ar fi vrut să-l întrebe ce l-a găsit așa dintr-o dată. Dar Guțu ieșise de la masă și-i șoptea: — Hai, n-auzi? Pe drum n-au vorbit nimic. Abia acasă bărbatul a început să mîrîie: — Zi, era alb și frumos? — Da — îngăimă femeia, nedumerită. — Și bine făcut... — Da. — Îți plăcea — mai făcu Guțu, gata să izbucnească. — Sigur că-mi plăcea. Vreau să-ți fac și tie urul la fel. Guțu rămase trîsnit: — Ce să-mi faci? — Un pulover ca al ginerelei. Era tare frumos! La auzul acestor vorbe omul și-a lăsat ochii in jos. A simțit că-l năpădește un val de rușine față de el. Auzi dumneata: la ce se gîndea Florica, să-raca, și ce-i trecuse lui prin cap?! Și-a luat nevasta in brațe. Ar fi vrut să se întoarcă la nuntă. Nu s-au mai întors. De data asta i-ar fi fost rușine in fața lumii.

ST. BĂLACIU

Ghicitoare

Sus pe stilpul ăsta mare Prins-am o privighetoare N-are cap, n-are picioare; Dar de-i zice o cîntare Satul-clotcă, lume multă Stă-mprejurul ei și-ascultă. (Dînzorul)

NEDUMERITUL: — Și care spuneai, vecine, că e avantajul folosirii îngrășămintelor artificiale? ... (Desen de NIC. NICOLAESCU)

DOUĂ FETE

Stau de vorbă pe-nserat, Două fete dintr-un sat Zice Leana, cam fudulă: — Eu, de muncă sînt sătulă Și de-aceea, negreșit, Musai e să mă mărit. Iau pe-oricine, nu aleg, Poate fi trecut sau bleg, Totul e să-mi iasă-n cale Și să fie... cu parale. Să-mi dea casă, să-mi dea hrană. Eu să stau, să fiu cucoană. Zice cea de-a doua față: — Mă vreau, soro, măritată Nu de dor de trai dulceag; Omul vreau să-mi fie drag Și-om trudi cum se cuvîne, Eu cu el și el cu mine.

Dar la ultimul cuvînt, Hop! răsar ca din pămînt Doi voinici ce, cum socot, Auziseră mai tot. Unul (Făt Frumos și basta!) Zice: — Tu să-mi fii nevastă! Cînd aude Leana asta, Zice celuilalt voinic: — Tu ce faci, nu-mi spui nimic? Sau ești lefter și calic? — Ba, țiar place, cred, și tie

Ca a mea, gospodărie! Nici belșugul din cămară, Nu mă face de ocară... — Bravo neică! De-i așa, Zi-mi o vorbă și-s a ta! — Aș sta poate să te-ascult, Dar... sînt înșurat de mult. Știi de ce mi-i casa plină? Am nevasta gospodină.

Două fete dintr-un sat Seara, nu mai stau la sfat: Una, ieri s-a măritat.

VICTOR PIȚIGOI

la ginere. Guțu fierbea. Ar fi plesnit-o peste față. Se gîndea însă că se face de ris. De aceea, stătea încrunțat și trăgea cu urechea la ce-i spunea Florica unei vecine: — Vezi? E tare frumos! Alb și frumos cum n-am mai văzut. Și bine făcut.

Corespondenții de la sate NE-SCRIU

(Desene de N. RĂDULESCU)

De aproape 3 ani de zile, podul de peste Jiu, din comuna Iași, satul Drăguțești, regiunea Craiova, este distrus in mare parte. Sfatul popular local nu a luat nici o măsură pentru repararea lui. (Corespondent: I. M.)

Marțian Barteș, președintele cooperativei din comuna Mărășel (Bistrița-Cluj) și-a plasat toate rudele ca funcționari in cooperativă. (Corespondent: IOAN JEICAN).

Ion și Paraschiva Crăciun, directorii școlii din comuna Noul Săsesc, raionul Sighișoara, folosesc două săli de clasă ca locuință. Au un ciine și o pisică, ce au devenit spaima elevilor. (Corespondent: IOSIF GRITTO)

Tovarășul Dovleac, președintele sfatului popular din comuna Valea Iașului, reg. Pitești, a dat altă destinație ulucilor și buștenilor de brad atribuite de serviciul zootehnic pentru padocuri și podele la stațiunea de montă. (Corespondent: I. MICUȚ).

— Incoțro, măi bade, așa des-puiat ziua-n amiază mare? — Mă duc să trec podul de peste Jiu...

— Unchiule, eu zic să-l dăm și lui o slujbă la cooperativă. că e feciorul lui nea Milică și-a împlinit trei ani!

PARASCHIVA CRACIUN: — Hector, azi tu o să rămi cu elevii să faci lecția la aritmetică.

TAURUL: — Măi, nece Dovleac, dă-ne ulucle și buștenii înapoi. Nu ție-milă de niște biete animale?